

den tidligere Landstingsmand Edvard Brandes sigter til i sin Artikel den 1. Oktober d. A., hvori han siger, at maaske gør man dog Hr. Slesbager Uret, da han vel kunde tænkes at have et personligt Mellemværende med Bankinspektøren. „Hvad sagde ikke Holberg: lille Veksel, stor Pine; stor Veksel, lille Pine“. Jeg gaar ud fra, at dette ikke kan være saadan en Morsomhed, den tidligere Landstingsmand har fundet paa at sætte i sin Maanedartsartikel; der maa være en Mening dermed, og den højtærede Handelsminister kender sikkert den Mening.

Jeg henstiller til den højtærede Handelsminister at oplyse os om dette, thi dette med det personlige Mellemværende kan jo have spillet en Rolle under Ministerens i øvrigt omhyggelige Undersøgelse af to udvalgte Sager. Det er jo muligt, at der ikke blot er eet, men flere Mellemværender. Jeg henstiller for øvrigt til den højtærede Minister at give os saa meget, han kan, af Oplysninger, saa at vi kan komme til at bedømme Sagen paa fuldt objektivt Grundlag og ikke bliver afskaaret fra maaske vigtige Oplysninger i en Sag, som dog har vakt saa stor Opmærksomhed.

Jeg forstaaer, at man i vide Kredse af Befolkningen, ikke mindst naturligvis blandt Embedsmændene, maa opfatte Sagen saaledes, at der staaer betydelige Interesser paa Spil, ikke mindst for Embedsmændene i deres Forhold som Embedsmænd under Ministre, som selv deltager i Forretningsvirksomhed. Jeg forstaaer dette, siger jeg, og jeg kan godt forstaa, at der baade blandt Embedsmænd og i Befolkningens Kredse i øvrigt er dem, der gyser ved det Ministerovergreb, her er aabenbart.

Maa jeg til, havd jeg nu har sagt, føje et Spørgsmaal, som maaske mere naturligt kan rettes til det konservativ Parti, al den Stund det er dette Partis Hovedorgan, som bragte en besynderlig Artikel for et Par Dage siden om Ministeriet, i hvilken det hed, at en Minister, der bevidst stræber at misbruge sin Magt til egen økonomisk Fordel, finder let Udveje udenom selv de mest rigoristiske Lovbestemmelser, men en saadan Minister er vel netop, med Anvendelse af Dagens Udtryk, en Undtagelse herhjemme. Tør jeg spørge det konservative Partis Ordfører, som vel om lidt tager Ordet: Hvad sigter man til? Hvad er det for en Udtalelse, man sigter til med denne Artikel? Det konservative Hovedorgan kan dog ikke udslynge saadanne Sigtelser mod en Minister, uden at der maa ligge et eller andet bagved. Lad os faa Tingene paa Bordet, lad os ikke snakke i Gaader. Lad

det gælde baade „Nationaltidende“ og „Politiken“.

Den Afgørelse, som har fundet Sted fra den højtærede Ministers Side, aabenbarer, saa vidt jeg kan se, en indre Selvmodsigelse, som jeg alt har nævnt, og den Afgørelse kan ikke gøre Offentligheden tryg. Den maa tværtimod gøre baade Offentligheden og Embedsmændene i høj Grad utryg ved denne Minister. Derfor har det forekommet os at være en naturlig Opgave at bidrage til Tilvejebringelsen af den Klarhed, som utvivlsomt tiltrænges. Derfor har vi stillet vor Forespørgsel, og jeg afventer endnu det Par Oplysninger, jeg har udtalt Forventning om, at den højtærede Minister er i Stand til at give os.

Handelsministeren (Slesbager): Jeg skal søge at svare det ærede Medlem Hr. Stauning og at fremsætte mine Udtalelser saa vidt muligt i den Rækkefølge, hvori han har formet sine.

Det ærede Medlem begyndte med at beklage sig over, at der ikke var rettet Tiltale mod Bankinspektøren for Embedsforømmelse, og han sagde; at han egentlig havde det Indtryk, at jeg for mit Vedkommende havde tillagt Bankinspektionen Ansvaret for alle de Svindlerier, som var begaaet.

I saa Fald har det ærede Medlem forstaaet mig meget daarligt. Nej, Bankinspektøren havde ikke Ansvaret for de Svindlerier, der var begaaet, men han havde Ansvaret for, at han ikke var gaaet til Bunds med sine Undersøgelser, saaledes at de Svindlerier, der var begaaet, blev klarlagt. Det er Ansvaret for Bankinspektøren i dette Forhold; og naar jeg ikke har rejst Anklage imod ham efter Tjenestemandslovens § 17, altsaa for Tjenesteforseelse, hænger det sammen med den Stilling, som det ærede Medlem Hr. Stauning i sin Egenskab af Minister har indtaget overfor Bankinspektøren, idet det ærede Medlem jo i vidt Omfang var kendt med de Forhold, som her er paa Tale, men enten har godkendt dem eller har undladt at paatale dem. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der naturligt bør være saa megen Kontinuitet i Administrationen, at hvad den ene Minister saaledes undlader at paatale eller har godkendt, skal den anden Minister saa vidt muligt ikke drage ind under Anklage.

Men den ene Ministers Stilling kan selvfølgelig ikke være afgørende for hans Efterfølger med Hensyn til den almindelige Tillid til en Embedsmands Udførelse af hans